

Рим утвърждава видението — номер три

Съединените щати и пророческото видение: призив към задълбочено библийско изучаване и разбиране

Jeff Pippenger

2024-07-14

В предишните две статии, разглеждащи частното тълкуване, което твърди, че Съединените щати са били предобразени чрез „разбойниците от народа ти“, които „утвърждават видението“ в Даниил, глава единадесета, стих четиринадесети, ние цитирахме един пасаж изпод перото на Елън Уайт, в който се казваше: „Членовете на църквата поотделно ще бъдат изпитани и доказани.“ Този процес на доказване, изпитване и пресяване, който е представен като Вестителя на Завета в Малахия, глава трета, очистващ среброто и златото, сега е в ход. В Малахия, глава трета, е посочено едно очистване.

И Той ще седне като претопител и очистител на сребро; и ще очисти синовете на Левий, и ще ги пречисти като злато и сребро, за да принасят Господу принос в правда. Тогава приносът на Юда и Ерусалим ще бъде угоден Господу, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:3, 4.

Онези, които се придържат към възгледа, че Съединените щати са символът, който установява видението, не са могли или не са пожелали да разберат, че вестта, която бе разпечатана през юли 2023 година, е това, което пресява кандидатите да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди. В синагогата в Капернаум бе предобразено окончателното пресяване на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Исус им каза открито: „Има някои от вас, които не вярват“; като добави: „Затова ви казах, че никой не може да дойде при Мен, ако не му е дадено от Моя Отец.“ Той желаше да разберат, че ако не биваха привлечани към Него, това беше, защото сърцата им не бяха отворени за Светия Дух. „Естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е безумие; и не може да го познае, понеже то се схваща духовно.“ 1 Коринтяни 2:14. Чрез вяра душата съзерцава славата на Исус. Тази слава е скрита, докато чрез Светия Дух в душата не бъде запалена вярата.“

„Чрез публичното изобличение на тяхното неверие тези ученици бяха още повече отчуждени от Исус. Те бяха дълбоко огорчени и, желаейки да наранят Спасителя и да удовлетворят злобата на фарисеите, обърнаха Му гръб и Го оставиха с презрение. Те бяха направили своя избор — бяха приели формата без духа, люспата без сърцевината. Тяхното решение никога повече не бе отменено; защото те вече не ходеха с Исус.“

„Лопатата Му е в ръката Му и Той основно ще очисти хармана Си, и ще събере житото Си в житницата.“ Матей 3:12. Това беше едно от времената на пресяване. Чрез думите на истината плявата се отделяше от житото. Понеже бяха твърде суетни и самоправедни, за да приемат изобличение, твърде привързани към света, за да приемат живот на смирение, мнозина се отвърнаха от Исус. Мнозина и днес постъпват по същия начин.

Душите се изпитват днес, както бяха изпитани онези ученици в синагогата в Капернаум. Когато истината бъде приложена към сърцето, те виждат, че животът им не е в съгласие с Божията воля. Виждат нуждата от цялостна промяна в себе си; но не желаят да се заемат с това дело на себеотричане. Затова се разгневяват, когато греховете им бъдат разкрити. Те си отиват оскърбени, както учениците напуснаха Исус, роптаейки: „Тежко е това слово; кой може да го слуша?“ Копнежът на вековете, с. 392.

Под „думи на истината“ бе представено златото и среброто от Малахиевата илюстрация за окончателното очистване на храма на сто четиридесет и четирите хиляди.

Ето, Аз ще изпратя Своя вестител, и той ще приготви пътя пред Мене; и Господ, Когото търсите, внезапно ще дойде в храма Си, да! Вестителят на завета, в Когото намирате наслада; ето, Той идва, казва Господ на Силите. Но кой може да издържи деня на Неговото идване? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото Той е като огъня на рафиниращия и като сапуна на тепавичарите. Малахия 3:1, 2.

Всички пророци, включително Малахия, посочват последните дни. В първата от тези статии цитирахме The 1888 Materials, стр. 403, където ни се казва: „Онзи, който почива доволен от собственото си сегашно несъвършено познание на Писанията, мислейки това за достатъчно за своето спасение, почива в гибелна измама. Има мнозина, които не са напълно подготвени със съборени от Писанието доводи, за да могат да различават заблудата и да осъждат всяко предание и суеверие, което е било пробутвано като истина.“ Посочените в същия пасаж „не са прилежни изследователи на Библията“, които не са „изследвали целенасочено“ „пасажите от Писанието“, където съществуват „различия в мненията“. Към тези, към които е отправено словото, се казва, че „не четат Библията, [за да] присвоят сърцевината и тлъстината ѝ на собствените си души. Те не чувстват, че това е Божият глас, който им говори. Но ако искаме да разберем пътя на спасението, ако искаме да видим лъчите на Слънцето на правдата“, те „трябва да изследват Писанията с определена цел“.

Първата статия посочи, че една от съставните части на техния погрешен пророчески модел е пасажът от „Великата борба“, в който е записано: „Романизмът в Стария свят и отстъпилото протестантство в Новия ще следват подобен курс спрямо онези, които почитат всички Божествени предписания.“ „Великата борба“, с. 615. Тяхното частно тълкуване твърди, че това изречение определя „романизма“ като минала история, а „отстъпилото протестантство“ като съвременния свят. След граматическите доказателства, че приложението, което те правят на това изречение, е изопачено и откъснато от правилния му смисъл, те не представиха никакво публично оттегляне на това лъжливо приложение. Всъщност те използваха именно този пасаж, за да рекламират следващата си zoom среща. И все пак сме уведомени, че „Трябва да внушаваме на всички необходимостта усърдно да изследват Божествената истина, за да могат да знаят, че знаят какво е истина.“ Не беше направен никакъв опит да бъде оттеглено лъжливото твърдение, което, изглежда, е свидетелство, че онези, които насърчават това лъжливо приложение, не „изследват усърдно“, за да „знаят що е истина“.

От самото начало на този спор ние подхождахме към него така, сякаш той беше нещо повече от просто разногласие между истина и заблуда относно това кого представляват „разбойниците от твоя народ“, и аз все още поддържам това становище. Статиите върху книгата Даниил бяха достигнали до такъв етап към номер двеста, при който значението на стихове тринадесет до петнадесет от Даниил единадесета глава беше убедително изложено. Тези стихове представят историята от 1989 година до скоро предстоящия неделен закон, който се намира в стих четиридесет от Даниил единадесета глава.

Ние определяхме тази история като скритата история на четиридесети стих. Установихме също, че когато сестра Уайт заявява, че „книгата, която беше запечатана, не е Откровението, а онази част от пророчеството на Даниил, отнасяща се до последните дни“, скритата история на Даниил, глава единадесета, стих четиридесети, е „онази част от пророчеството на Даниил“. Стихове тринадесети до петнадесети представят пророческата истина, която се разпечатва в последните дни. Следователно тези три стиха са представени също и като „Откровението на Исус Христос“ и „Седемте гръма“ в книгата Откровение, която се разпечатва непосредствено преди приключването на изпитателното време. Когато сестра Уайт се позовава на „онази част от книгата на Даниил“, пасажът, в който се намира това изявление, гласи:

„Никой да не мисли, че понеже не може да обясни значението на всеки символ в Откровението, е безполезно за него да изследва тази книга в стремеж да узнае смисъла на истината, която тя съдържа. Този, Който разкри тези тайни на Йоан, ще даде на прилежния изследовател на истината предвкушане на небесните неща. Онези, чиито сърца са отворени за приемането на истината, ще бъдат способни да разберат нейните поучения и ще им бъде дадено благословението, обещано на онези, които „слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него.““

„В Откровението всички книги на Библията се срещат и завършват. Тук се намира допълнението на книгата Даниил. Едната е пророчество; другата — откровение. Книгата, която беше запечатана, не е Откровението, а онази част от пророчеството на Даниил, която се отнася до последните дни. Ангелът заповяда: „А ти, Данииле, скрий думите и запечатай книгата до времето на края.“ Даниил 12:4.“ Деяния на апостолите, 584, 585.

Думата „допълнение“ означава да доведе до съвършенство. Онази част от книгата на Даниил, която се отнася до последните дни и която се разпечатва във времето на края, бива доведена до съвършенство, когато бъде съчетана, „ред след ред“, с „Откровението на Исус Христос“ и със „Седемте гръма“. Тези три представяния съставляват вестта, която се разпечатва, и следователно представляват „думите на истината“, които се употребяват, за да „очистят“ сто четиридесет и четирите хиляди в последното храмово очистване на Малахия, както е представено в стихове тринадесет до петнадесет от Даниил единадесета глава. Стихът в средата е стихът, в който е представен настоящият спор, и като такъв той представя същия този спор, който се изправи пред милеритите в тяхната пророческа история.

Да се твърди, че „разбойниците от твоя народ“ в стих четиринадесети са Съединените щати, е съвършен паралел с протестантите от милеритската история, които твърдяха, че разбойниците представляват Антиох Епифан. Спорът ще очисти шлагата от златото и среброто, но по-важният въпрос е, че е било допуснато този спор да доведе онези, представени от левитите в трета глава на Малахия, до по-дълбоко от всякога изследване на Божието пророческо Слово. „Човекът с четката за прах“ от съня на Уилям Милър сега измита фалшивите монети и скъпоценности от стаята, преди Своего дело по повторното събиране на истинските скъпоценности в съвършен ред, който сияе десет пъти по-ярко от слънцето.

Бе позволено спорът да се разрази, за да се извърши именно това дело; защото ни е било казано, че „Бог ще раздвижи Своя народ; ако други средства се окажат безуспешни, между тях ще навлязат ереси, които ще ги пресяват, отделяйки плявата от житото. Господ призовава всички, които вярват в Неговото слово, да се събудят от сън. Дошла е скъпоценна светлина, подходяща за това време. Това е библейска истина, която показва опасностите, надвиснали непосредствено над нас. Тази светлина трябва да ни води към прилежно изследване на Писанията и към най-строго изследване на възгледите, които поддържа. Бог желае всички страни и положения на истината да бъдат основно и неотстъпно изследвани, с молитва и пост. Вярващите не бива да почиват в предположения и смътно определени представи за това що е истина.“

„Ересите“, които Той допуска и използва, за да пробуди Своите спящи светии, са „стари спорове“.

„В историята и пророчеството Божието Слово представя дълготрайния конфликт между истината и заблудата. Този конфликт все още продължава. Онова, което е било, ще се повтори. Старите спорове ще бъдат възобновени и непрестанно ще възникват нови теории. Но Божият народ, който чрез своята вяра и при изпълнението на пророчеството е изиграл роля в прогласяването на вестите на първия, втория и третия ангел, знае къде стои. Те имат опитност, по-ценна от чисто злато. Те трябва да стоят твърди като кана, като държат началото на своята увереност непоколебимо до края.“ Избрани вести, книга 2, 109.

Спорът относно „разбойниците из твоя народ“ е стар спор от милиристката история, който е „началото на тяхната увереност“, за което им е казано да държат „твърдо до края“. „Началото на“ „увереността“ на сто четиридесет и четирите хиляди са основополагащите истини, които са представени върху пионерските карти от 1843 и 1850 година.

„Врагът се стреми да отклони умовете на нашите братя и сестри от делото по приготвяването на един народ, който да устои в тези последни дни. Неговите софизми са предназначени да отвеждат умовете далеч от опасностите и задълженията на настоящия час. Те смятат за нищо светлината, която Христос дойде от небето да даде на Йоан за Своя народ. Те учат, че събитията, които са тъкмо пред нас, не са от достатъчно значение, за да им се отделя особено внимание. Те обезсилват истината от небесен произход и ограбват Божия народ от неговата минала опитност, като вместо нея му

дават една лъжлива наука.“

„Така казва Господ: Застанете на пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него.“

„Нека никой не се стреми да разрушава основите на нашата вяра — основите, които бяха положени в началото на нашето дело чрез молитвено изучаване на Словото и чрез откровение. Върху тези основи ние градим през последните петдесет години. Хората може да предполагат, че са намерили нов път и че могат да положат по-здрава основа от онази, която е положена. Но това е голяма измама. Защото никой не може да положи друга основа освен онази, която е положена.“

„В миналото мнозина са се заемали с изграждането на нова вяра, с установяването на нови принципи. Но колко дълго устоя тяхното строителство? — То скоро се срути, защото не беше основано върху Канарата.

„Не трябваше ли първите ученици да се изправят пред човешките приказки? Не трябваше ли да слушат лъжливи теории и после, след като бяха извършили всичко, да устоят твърдо, казвайки: „Защото никой не може да положи друга основа освен тая, която е положена“?“

„И тъй, ние трябва твърдо да държим началото на нашата увереност до края. Думи на сила са били изпратени от Бога и от Христос към този народ, като го извеждат от света, точка по точка, в ясната светлина на настоящата истина. С устни, докоснати от свят огън, Божиите служители са възвестявали вестта. Божественото слово е положило своя печат върху истинността на провъзгласената истина.“ Review and Herald, March 3, 1904.

„Старите пътища“ на Йеремиа са „основите, които бяха положени в началото на нашето дело“. Тези истини бяха основани „върху Канарата“, а в милеритската история тези основополагащи истини бяха вестта на „настоящата истина“, която бе прогласена през 1842, 1843 и 1844 година.

„Нека Бог ви помогне да приемете думите, които изговорих. Нека онези, които стоят като Божии стражи на стените на Сион, бъдат мъже, които могат да виждат опасностите пред народа — мъже, които могат да различават между истина и заблуда, правда и неправда.“

„Предупреждението дойде: Не бива да се допуска да влезе нищо, което би разклатило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз бях в тази вест и оттогава стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Ние не възнамеряваме да отместим нозете си от платформата, върху която бяха поставени, докато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва, търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е направлявала от деня, в който ми бе дадена. Братя и сестри, Бог живее и царува и действа днес. Ръката Му е върху колелото и в Своето провидение Той върти колелото според собствената Си воля. Нека хората не се привързват към документи, като казват какво ще правят и какво няма да правят. Нека се

привържат към Господа, небесния Бог. Тогава небесната светлина ще озари храма на душата и ние ще видим Божието спасение.“ Review and Herald, 14 април 1903 г.

Вестта, която бе прогласявана „през 1842, 1843 и 1844 г.“, е вестта, представена върху пионерската карта от 1843 г. През май 1842 г. бяха отпечатани триста карти от 1843 г. Елън Уайт и всички пионери засвидетелстваха, че тази карта е изпълнение на заповедта в Авакум, глава втора, да се запише видението и да се направи ясно върху плочи. В същата тази история имаше триста милеритски проповедници, и историците на Църквата на адвентистите от седмия ден свидетелстват за факта, че всички те са използвали картата от 1843 г.

Какво би подтикнало някого да твърди, че пионерското отъждествяване на Рим като „грабителите от твоя народ“, както е представено на схемата, е погрешно? Какво би подтикнало някого да приеме това твърдение? И все пак, какво подтиква онези от нас, които заявяваме, че приемаме пионерското разбиране, че Рим е символизиран с израза „грабителите от твоя народ“, а в действителност не сме в състояние сами да защитим това разбиране?

В първата статия цитирахме следния пасаж:

„Какъвто и да е интелектуалният напредък на човека, нека той нито за миг не мисли, че няма нужда от задълбочено и постоянно изследване на Писанията за по-голяма светлина. Като народ ние сме призвани поотделно да бъдем изследователи на пророчеството. Трябва да бдим с усърдие, за да можем да различим всеки лъч светлина, който Бог ще ни представи.“ Свидетелства, том 5, 708.

Твърдя, че „светлината, която Бог“ сега представя „на нас“, е тази: че ние не сме се пробудили напълно за своята отговорност лично да разберем първите петнадесет стиха на Данаил единадесета глава и че не сме разбрали, че стихове тринадесети до петнадесети от същата глава представляват истините, които извършват окончателното пресяване и запечатване на сто четиридесет и четирите хиляди. Ако в самата тази история не бяха въведени никакви ереси, това би било доказателство, че сме напълно будни. Но този спор доказва обратното.

„Фактът, че сред Божия народ няма спор или вълнение, не бива да се приема като окончателно доказателство, че те твърдо държат здравето учение. Има основание да се боим, че те може би не правят ясно разграничение между истина и заблуда. Когато чрез изследване на Писанията не се повдигат нови въпроси, когато не възниква различие в мненията, което да подтикне хората сами да изследват Библията, за да се уверят, че притежават истината, тогава мнозина сега, както и в древни времена, ще се придържат към преданието и ще се покланят, без да знаят на какво....“

„Бог ще събуди Своя народ; ако другите средства се окажат безуспешни, между тях ще навлязат ереси, които ще ги пресяват, като отделят плявата от житото. Господ призовава всички, които вярват в Неговото слово, да се пробудят от сън. Дойде скъпоценна светлина, подходяща за това време. Тя е библейска истина, която разкрива опасностите,

стоящи непосредствено пред нас. Тази светлина трябва да ни води към прилежно изучаване на Писанията и към най-строго изследване на становищата, които поддържа. Бог желае всички аспекти и положения на истината да бъдат щателно и неотклонно изследвани, с молитва и пост. Вярващите не бива да се успокояват с предположения и неясно определени представи за това какво съставлява истината. Тяхната вяра трябва да бъде твърдо основана върху Божието слово, така че, когато дойде времето на изпитанието и бъдат изправени пред съвети, за да отговорят за вярата си, да могат да дадат отговор за надеждата, която е в тях, с кротост и страх.

„Раздвижвайте, раздвижвайте, раздвижвайте. Темите, които представяме на света, трябва да бъдат за нас жива действителност. Важно е, когато защитаваме ученията, които считаме за основни членове на вярата, никога да не си позволяваме да употребяваме доводи, които не са напълно здрави.“ Свидетелства, том 5, 708.

Докато продължаваме напред в това разглеждане на разбойниците на Божия народ, ще покажем, че спорът върху четиринадесети стих на Даниил единадесета глава между протестантите и милеритите е тъждествен със спора между новото и частно тълкуване, според което Съединените щати, а не Рим, утвърждават видението. Становището, че „Великата борба“ използва израза „стар свят“, за да обозначи миналата история, е „предположение и неясно определена идея“ и е илюстрация на „довод, който не е напълно здрав“.

Онези, които са използвали този пасаж, за да подкрепят своето предположение, че милеристите са сгрешили, като са отъждествили Рим с грабителите на твоя народ, следва да изпълнят своето християнско задължение и публично да оттеглят твърдението си, защото то е несъстоятелно както граматически, така и исторически. А за онези, които стоят встрани от тази полемика, вие носите отговорност правилно да раздавате словото на истината, защото сте призвани да бъдете личности, които изучават пророчеството, а не последователи на човешка идея.

Човеци изопачават Писанията за своя собствена погибел.

И считайте дълготърпението на нашия Господ за спасение; както и възлюбеният наш брат Павел, според дадената му мъдрост, ви е писал; както и във всичките си послания, когато говори в тях за тези неща; в които има някои неща мъчни за разбиране, които невежите и неутвърдените изопачават, както и другите Писания, за своя собствена погибел. И тъй, възлюбени, като знаете това предварително, пазете се да не би и вие, увлечени от заблудата на беззаконниците, да отпаднете от собствената си твърдост. Но растете в благодатта и в познанието на нашия Господ и Спасител Иисус Христос. На Него да бъде слава и сега, и до деня на вечността. Амин. 2 Петрово 3:15–18.

Петър заявява, че именно „невежите и неутвърдените“ „изопачават“ Писанията „за своя собствена погибел“. В съгласие с този факт са и многократните предупреждения на сестра Уайт към нас да изучаваме сами за себе си. Ако не изпълняваме отговорността си да бъдем изследователи на пророчеството, ние сами определяме собствената си погибел.

Това са разбойниците от твоя народ, които утвърждават видението; а Соломон заявява, че където няма видение, народът загива.

Където няма видение, народът загива; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Едно от определения на „загивам“ е да бъде направен гол. Там, където съществува неправилно разбиране на видението, то се основава на факта, че символът, който установява видението, не е разбран или е разбран неправилно. Да бъдеш сред онези, които загиват в предупреждението на Соломон, означава да си навлечеш голотата, представена от лаодикийците, които са избълвани от устата на Господа при скоро идващия неделен закон. Защо бихме приели идея, която изопачава ясния смисъл на коментарите на Сестра Уайт относно стария и новия свят и която отхвърля милеритското отъждествяване, че именно Рим установява видението — нещо, което беше пряко представено на картата от 1843 година, която представя основополагащите истини на адвентизма и която е Христос, Канарата на вековете, представена чрез всяка свещена илюстрация на основите?

„Но всяка постройка, издигната върху друга основа, а не върху Божието слово, ще падне. Онзи, който, подобно на юдеите в дните на Христос, гради върху основата на човешки идеи и мнения, на форми и церемонии, измислени от човека, или върху каквито и да било дела, които може да върши независимо от Христовата благодат, издига своята постройка на характера върху подвижния пясък. Свирепите бури на изкушението ще отнесат пясъчната основа и ще оставят дома му развалина на бреговете на времето.“

„Затова тъй казва Господ Йехова, ... И съд ще поставя по отвеса и правда — по отвесната тежест; и градът ще помете убежището на лъжата, и водите ще прелеят през скривалището.“ Исаия 28:16, 17.

„Но днес милостта умолява грешника. „Заклевам се в живота Си, казва Господ Йехова, не благоволя в смъртта на нечестивия, а да се отвърне нечестивият от пътя си и да живее; върнете се, върнете се от злите си пътища; защо тогава да умрете?“ Езекиил 33:11. Гласът, който днес говори на неразкаяния, е гласът на Онзи, Който в сърдечна мъка възкликна, когато гледаше града на Своята любов: „О, Йерусалиме, Йерусалиме, ти, който убиваш пророците и с камъни убиваш онези, които са изпратени при тебе! колко пъти съм искал да събера чедата ти, както кокошка събира пилетата си под крилете си, но не искахте! Ето, вашият дом ви се оставя пуст.“ Лука 13:34, 35, R.V. В Йерусалим Исус виждаше символ на света, който бе отхвърлил и презрял Неговата благодат. Той плачеше, о, упорито сърце, за теб! Дори когато сълзите на Исус се проливаха на планината, Йерусалим все още можеше да се покае и да избегне гибелта си. За още малко небесният Дар все още очакваше нейното приемане. Така и на теб, о, сърце, Христос все още говори с думи на любов: „Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“ „Ето, сега е благоприятно време; ето, сега е ден на спасение.“ Откровение 3:20; 2 Коринтяни 6:2.“

„Вие, които възлагате надеждата си на себе си, градите върху пясъка. Но още не е твърде късно да избегнете надвисналата гибел. Преди да се разрази бурята, прибягнете

към сигурната основа. „Така казва Господ Йехова: Ето, полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен камък, сигурна основа; който вярва, няма да бърза.“ „Обърнете се към Мене и се спасете, всички земни краища; защото Аз съм Бог, и няма друг.“ „Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твоят Бог; ще те укрепя; да, ще ти помогна; да, ще те подкрепя с десницата на Моята правда.“ „Няма да се посрамите и няма да се смутите до вечни векове.“ Исайа 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.“ Мисли от планината на блаженствата, 150–152.

Ще продължим това изследване в следващата статия.